Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Sick, Ingeborg Maria.; Ingeborg Maria Sick ; Omslagstegning og Vignetter af F. Kraul.
Titel | Title:	Bølgeslag
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København ; Kristiania : Gyldendalske Boghandel, 1904
Fysiske størrelse | Physical extent:	132 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°
1 1 54 0 8 00635 1

tRe*

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

INGEBORG MARIA SICK

BØLGESLAG

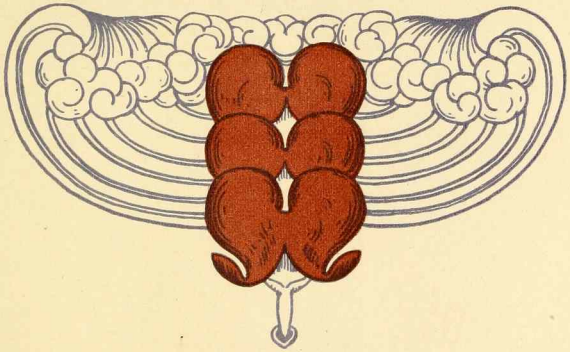

KØBENHAVN KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

1904

INGEBORG MARIA SICK

BØLGESLAG

INGEBORG MARIA SICK

BØLGESLAG

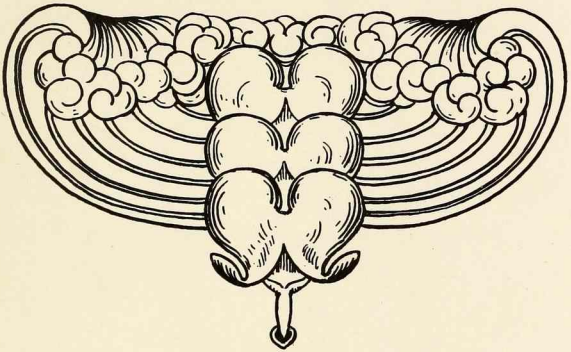

1905. h. 897

KØBENHAVN KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
—
1904

OMSLAGSTEGNING OG VIGNETTER
AF F. KRAUL

LANGKJÆRS BOGTRYKKERI — KØBENHAVN

INDHOLD

I UDAD

11 Overhøring
13 Pungen eller Livet
14 Præsten skriver Prædiken
16 Ved Ane Mads's Dør
18 Morgen
20 Aften
22 Den lille Prik
25 Der flages!
26 Paa den brede Solskinsplæne —

II INDAD

29 Lærken, som forsvandt
30 Sne
32 Foraars-Skov
33 Var der røde Hybenroser?
35 Der snor sig en Sti —
36 Rønnen har sat Koraller i Haar
37 Vildgæs skreg over Søen —
38 Stilhed
38 De vinrøde Roser —
40 Ind
42 Mit Egetræ
44 Død
46 Aase Gaasepige
51 To Mennesker
54 Jeg havde en lille Søster
56 Vaagent Hjærte
58 Marehalm
60 Den arme Sjæl
63 Perleglans
65 Syn til Død
67 Fugletræk
68 Det volder en endeløs Kvide —

III OPAD

73 Der var en Moder —
83 Fastetid
85 „Hvo er denne?"
87 Fødsel
89 Om Dagen Sky — om Natten Ild
91 Talsmand
93 Kirkegaard
96 „Culpa mea"
103 Flod og Sø
105 Hanegal
107 Purpurklædet
109 Agonia
111 Jul
113 Ved Graven
118 De andre leged derude —
121 „Havet var ikke mere"
123 Advent
126 Ved Bjærgkapellet
129 Israel

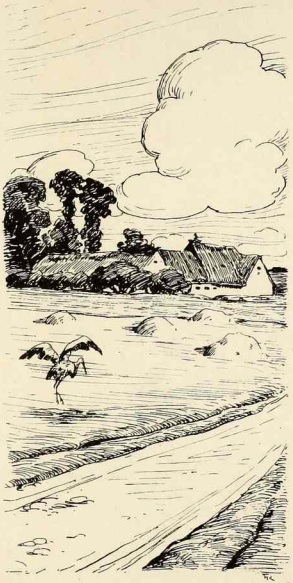

I UDAD

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

OVERHØRING

— „Naa, Peter, hvad hedder det fjerde Bud?
Men tydeligt nu! Tal frejdigt ud,
saa man kan høre, du ved, hvad du siger.
Hvem var det, der fniste? Sid stille, I Piger!
Naa, kommer det saa? Du kan jo det Ord."

— „Ded æ': du skaa *æde* din Far aa din Mor."

— „Hvad er det? Nej, nu har jeg aldrig hørt Magen!
Du skulde jo ha' nogle gode Høvl,
naar du kommer med saadant syndigt Vrøvl!
Du kunde dog det om Helligdagen —
men I *tænker* blot aldrig — det er Sagen.
Jeg tror, du skal ned blandt de Smaa, min Ven,
og stave din A B C om igen. —
Saa hjælp ham, Anders! Paa dig kan man stole.
De tror jo, du ender i Præstekjole,
saavidt jeg husker. Saa vis, hvad du kan!

Det hører dog med til den gejstlige Stand,
at man kan sine Bud! Staa frem som en Mand
og sig os det fjerde — men uden Kludder!
Det er lige modsat af Peters Sludder.
Nej, jeg har virkelig aldrig hørt Magen!"

Og ledet af Præsten i rette Spor
kan Anders magelig klare Sagen:
„Du skaa *itte* æde din Far aa din Mor." —

PUNGEN ELLER LIVET

(Karlen følger Præstens lille Datter hjem.)

— „Uh, Niels, hvor er her dog mørkt i Skoven!
Man ser ikke Spor af Himlen foroven —
og saa er der langt til vi kommer hjem.
Jeg kunde tænke mig, du, at her spøger . . .
Og sæt, her nu sprang en Røver frem
— jeg siger det slet ikke blot for Løjer,
for det skete et Sted forgangen Høst —
og satte os begge Pistolen for Bryst
og sa' li'saa vredt — ja, tænk dig nu bare:
„Pungen eller Livet!" — hvad skulde man svare?
Hvad skulde man svare! Aa, Niels, jeg kan høre,
det rasler bagved hver eneste Kvist!"

— „Ja, jæi haar kons et eneste Øre,
saa jæi ga' Pongen — de' *tror* jæi da vist!"

PRÆSTEN SKRIVER PRÆDIKEN

(Den utro Husholder.)

— „Lukas det sekstende — første Vers
til niende . . . Ja, den kommer paatværs,
den Tekst — bli'r altid saa svær at tyde.
De skal dog ej nøjes med tomme Lyde!"

Han ser lidt forsagt i sin Bibelbog
og tumler med Ordet „kristelig klog".
Det Ord fik han lagt dem ifjor paa Sinde . . .
Ja — godt, om vi drog os det mere til Minde!

Dog var det rart, om lidt nyt han fandt;
det kunde vel ses fra en anden Kant . . .
Aa, maatte han Ordet for Hjærterne klare!
Blot ikke „lade dem fastende fare".

— Han lægger Pennen og tager sin Hat.
Saa ud i det Fri! — Fra hver Blomster-Rabat
en solhed Duft gennem Gangene driver.
Lars Havekarl gaar dernede og river.

Besindigt og hinkende — alt imens
han snakker med Smedens den lille Jens,
som klager paa store Bror en Kende:
„Han driller — aa lywer som Hest ka' rende.

Han ka'tte nære sæi — spænder aa sla'r“ . . .
Bag Busken høres Lars Havekarls Svar:
„Ja, ded æ' slemt, at han gjør dæi de' brouet.
Men nu vil jæi spørre dæi om nouet:

Den „utro Husholder“ — kjender du ham?
Han vaa bedre end du — aa ded æ' en Skam!
Han *satte dou Skylden ner* for sin Næste.
Du skruer'en op — dér gjør *du* dit bedste!“

— Og Præsten stanser . . . Aa, ja saamæn!
Den Tanke kan bruges, min gamle Ven!
Den klared dog lidt af Taagen i Panden — —
Har *vi* sat Skylden ned for hinanden?

VED ANE MADS'S DØR

— „Naa, ded æ' Fruen — ja, nu skaa De høre:
jæi haar s'mæn itte tjent tywe Øre
paa alle de Bær — som jæi hardt behøwer —
for saadden en Pranger æ' mesten en Røwer.
Aa sekken han haar skamfiret hvert Bed!
Jou — ded æ' en aarti' Reddelighed!
Men næste Gang skaa jæi nok passe paa,
han skaa itte komme her mere aa traa!

Hva' ded æ' for en? — Jou — ham, som ha' vaaren
Kaal te' Per Nielses — oppe paa Gaar'en —
aa hadde i Vinters Florensen saa slemt,
at de tænkte, Vorherre sku' haa' ham gjemt.
Men „Ukrudt bliwer," som Per han saa'!
Aa han fik Peller, de sku' han jo taa'
et etter et — men de vaa kons smaa,
saa mente han, de' ku' jo itte forslaa,
aa slogte dem alle — men sekken de rew!
Aa sekken Lazarus han dou blew!

Naa, nu æ' han kry — aa givder jo Else,
aa ded æ' en skrap aa en faarli' Tjøs! —
Ja, jæi si'er: bare man haar sin Helse!
For yden den — saa gaar'ed jo løs.
Naa, jæi skaa nu itte sidde og klaue
— skønt Gegten *haar* plauet mæi alle Daue —
for li'egodt saa gaar'ed jo dou,
men jæi tænker paa Mads, som han la', de' Skrou'.
Ja, han blew godt aa skekkeli' plæjet,
aa Douteren kom — de' kosted jo mæjet —
men jæi vil ge' mine Hue-Baand,
om han vidste mer end bav paa min Haand,
hvad Mads han haar fæilet! Men hva' saa' vor Præst?
De' sku' vi vel heller itte begriwe!
Naa, dødde gjor'e han — de' vaa jo bedst! —
— Aa nu skaa jæi yd i Marken aa riwe,
for slidde, de' maa man, saa langt de' ka' gaa.
Ja — ja, Faavel da — aa hels de Smaa!" — —

MORGEN

Forældre skal altid ha' Morgenro —
og en kan nu ikke staa sig mod to,
saa *maa* man jo vente — men de er sene!
Og Fuglene synger i alle Grene.

Naar Fuglene lægger sig, *skal* man til Ro,
men staar de op — kan man ligge og glo!
Nu er alle Blomsterne vaagne i Enge,
og Solen har skinnet — hvem ved hvorlænge!

Og Hanen galer: „Kykeliky —
er der nogen, og sover i Kongsted By?
Kom ud i det fri!" — Hvem kunde la' være,
hvis ikke Forældre var morgentvære!

Men bare „Nissemand" én Gang lér,
vil Far ikke „ha' den Pludren mer" . . .
Den har svært ved at holde Tand for Tunge —
— og Mor forbarmer sig over sin Unge.

Vips — klasker man om paa nøgne smaa Ben.
Det er Søndag idag, saa Chemisen er ren.
Man er slet ikke bange for Svampen og Sæben —
det er længe siden, Far hørte „den Flæben".

Og Kjolen er hvid, og Sløjferne blaa.
Man vil ned til Morfar, saa snart den er paa.
Men Mor har endnu et Ord, hun vil sige
— det er nok om at være „den gode Pige" . . .

Saa springer man ud i en Verden, der ler,
— det skinner af Sol, saa langt man ser!
Saa springer man ud i en Verden af Glæder
— men Nissemand ligger paa Sengen og græder.

Hvem kunde dog være andet end sød,
naar Himlen er blaa, og hver Rose rød!
Naar frit man kan lege og tumle og rende — —
aa, bare den Dag dog aldrig fik Ende!

AFTEN

Man skal altid i Seng, naar man morer sig bedst!
Se, nu var man Kusk, og Morfar var Hest —
men saa kommer Mor i Haven og siger:
det er Sengetid for alle smaa Piger.

Man græder først lidt — saa be'r man sig fri —
saa piler man ned ad den Stikkelsbærsti . . .
Saa ler man igen — og man la'r sig fange.
Men Morfar skal kysses — blot tyve Gange!

Saa op ad Trappen — det gik i en Fart!
I Sovekammeret er der dog rart,
og Sengen er redt med snehvide Puder
— men „Nissemand" ligger paa Tæppet og tuder.

Det Skind, han har længtes — idag var han glemt!
Han skal med i Seng, det er li'saa bestemt.
Men først skal man vaskes — og Guldhaaret redes —
— saa puttes man ned — og saa skal der bedes . .

Her er saadan en underlig, dejlig Ro . . .
Langt borte paa Marken der brøler en Ko —
og Mor vil blive saa længe herinde,
til Englenes Øjne begynder at skinne.

Om Dagen de leger i Himlen Tagfat,
men vaage — det maa de hver eneste Nat
og kige til mer end tusinde Senge
med artige, sovende Piger og Drenge.

De sidder deroppe og passer paa,
at ingen Fortræd skal Børnene naa,
at der ikke skal komme en Kat i Stuen,
og ikke en Røver — med Fjer i Huen.

De blinker med Øjet — som gennem et Slør —
nu tænder de Maanen — — og Hektor gør . . .
Saa suser det lidt fra de store Skove — — —
Aa, nu er det dejligt, at man skal sove!

DEN LILLE PRIK

Jeg husker et bølgerillet Sand
i bløde, hvidlige Flager —
og et endeløst, solblinksprøjtende Vand,
der bragende skyller sit Skum mod Land
og Øjet sugende drager.

Og en lille dansende, blegrød Prik
jeg øjner paa Sandets Flade.
Den bli'r hvid i næste Øjeblik
— for Prikken skal ud at bade.
De blegrøde Sløjfer løses op,
lidt Linned skubbes tilside,
og en lille, elfenbensskinnende Krop
smutter af Tøjet med muntre Hop,
farer i Vandet, hvor Fødderne glide . . .

Og ser det vældige Vesterhav
— en Hær af Bølger i skummende Trav —
fnysende mod sig skride . . .

Det bundløse Gab, der sluger alt,
hvad ned i dets spilede Kæber faldt!
— — Et ynkeligt Skrig der lyder,
mod buttede Arm blir Ansigtet gemt
og Mor med Dødsangst i Haanden klemt...

Men Havet mener det ikke saa slemt,
hvor gnistrende vredt det syder.
Det kender dog selv til at vugge paa Arm
og nære hjælpeløst Liv ved sin Barm.
Det er, som med Ømhed, levende varm,
det fatted, hvad Skriget betyder.
Det tysser paa Bølgernes kaade Larm
og strækker dem flade paa Sandet
som logrende Dyr for den Dukke-Fod,
der, krummet af Skræk, i Brændingen stod
og higed tilbage mod Landet.

Da stanser det hjærteskærende Skraal —
thi Bølgerne løfter den spæde Saal
saa varligt som blide Hænder.
De slikker den lille hvælvede Vrist,
de kildrer om Læggen og sender
Sprøjt imod Brystet — nej, det er vist,
vil Bølgerne slet ikke andet,
er det Leg blot at gaa i Vandet!

Det Hav — det er dog en skikkelig En!
Og Modet vokser. Smaa spjættende Ben
plasker og jager mod Strandens Sten
funklende Stænk under Jubel-Latter . . .
Den spinkle, elfenbensskinnende Krop,
saa spænstig og let som en springende Top,
dukker og pruster — og dukker atter,
basker og stamper — — vil slet ikke op —

maa hales tilsidst ud af Vandet . . .

— Og den lille bitte, blegrøde Prik,
der Vesterhavet besejret fik,
ser jeg danse hen over Sandet . . .

DER FLAGES!

Paa Marken hist over Højen
blandt gyldne Bølger af Rug
dér spiler Valmueblomsten
sin blodrøde Bannerdug.

Den hejser Jubelens Fane
for Solen paa grønne Stang.
For Solen blusser og vajer
og gløder den Dagen lang.

Fra luende Blade gjalder
Sejers-Fanfaren mod Sky —
til Solen sænker sin Pande
mod Bølgers kølige Ly.

Da falder Flaget — det synker
mod Jord i bristende Glød . . .
Den svimlende Fryd, det meldte,
med Solen er slukt og død — —

— Og gaar Du ved Kvæld gennem Rugen,
du bliver om Hjærtet trang
ved dér at finde den grønne,
den kullede Bannerstang.

PAA DEN BREDE SOLSKINS-PLÆNE —

Paa den brede Solskins-Plæne, mellem lave Hindbærbuske,
under Straa, som stille vifter med de blanke Silkeduske,
ved jeg om en lille Rede . . . Bunden smukt af Græs er flættet,
dækket blødt med Dun til Leje for et Æg, et brunlig spættet.

Over det to Perle-Øjne vaager tro, af Spænding blanke,
og et Hjærte kan jeg høre over Reden banke, banke . . .
Paa den brede Solskins-Plæne, under Straa, der sagte suse,
ved jeg om en lille Verden — som min store Fod kan knuse.

— Gud velsigne jer, I Øjne, som har vaaget jer saa blanke,
og du Hjærteslag, du varme, bag den vilde Hindbærranke!
Gud bevare Moderhaabet og den lille Verdens Glæde!
— Paa den brede Solskins-Plæne maa nu ingen Fødder træde.

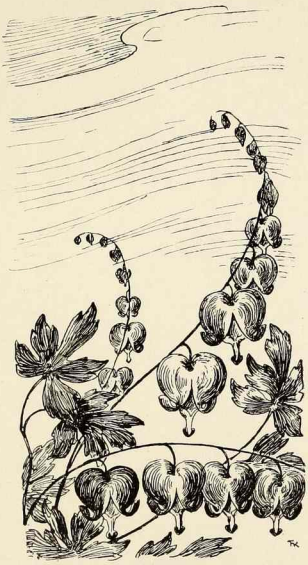

II INDAD

LÆRKEN, SOM FORSVANDT

Hvor Himlen buer sig tindrende blaa,
min Hjærtenskær!
Og Marken har Smykket af Guldaks paa!
Saa vidt vort blændede Øje kan naa,
et lysende Flimmerskær!
En eneste Plet — en Lærke graa,
som kvidrer med spilede Vinger . . .
Nu bliver den borte i Lyset selv — —
men klart endnu fra det rene Hvælv
en trillende Lovsang klinger!

— Og var jeg selv som den Lærke graa,
der døde i Lyset hen,
en Plet, der mørkned din Himmel blaa,
— min Hjærtensven —
hvor gerne jeg skulde med Vingen slaa,
til ganske jeg kunde forsvinde,
naar blot der leved, min Hjærtensfryd,
hvor jeg maatte dø, en Lovsangslyd,
der drog imod Sollys-Tinde!

SNE

Der faldt Sne i mit Haar,
da jeg løb dig i Møde.
Hver Lok, som kruset om Panden staar,
blev tindrende hvid som den hele Gaard
af Flokke, dalende, bløde . . .

Jeg lo og raabte, at næppe nok
du gætted, hvem det kunde være!
Da kyssed du hver en pudret Lok
og hvisked — du kæreste Kære —
at aldrig du skued den varme Lød
saa frisk over Kindens Bue,
at aldrig var Læben saa hybenrød,
saa straalende Øjets Lue —
at just bag de gnistrende hvide Haar
var jeg din elskede unge,
blomstrende Rosenvaar! — —

— Naar det næste Gang sner
i Haarets lokkede Bølger

og jeg ikke — som da — ved Synet ler,
men mod alle de dalende Flokke ser
med Smerte, jeg tyst fordølger —

da kysser du dog, ej sandt, endnu
Lokkernes sølverne Strimer?
Og hvisker de Ord, der kimer
som Glædesklokker dybt i min Hu
med Bud om festlige Timer —
at end bag de blændende hvide Haar
er jeg din elskede unge,
straalende Hjærtevaar!

FORAARS-SKOV

Et Kongebarn gaar i den Foraars-Skov,
hvor Fuglene kvidrer til Livets Lov
med jubeldirrende Tunge,

hvor Blomster som Sne og Blomster som Guld
vælder i Klynger af sprængte Muld,
saa friske, saa duftende unge!

Som Fuglen synger, hans Hjærte slaar,
i fulde Bølger den Længsel gaar,
der bunden om Vinteren hviler —

og han vilde favne al Jordens Rund
og tusindfold kysse hver Blomster-Mund,
som rækker sig opad og smiler . . .

— Der er En, som ønsked i samme Stund:
aa, var jeg en Blomst i den Foraars-Lund,
som sprængte sit Vinter-Fængsel,

for — hvid eller gylden — ved Bøgerod
at lyse for Kongebarnets Fod —
og vække et Fnug af hans Længsel!

VAR DER RØDE HYBENROSER?

„Var der røde Hybenroser
langs den Eng, du kom forbi?
Var der tusind smaa Konvaller
over al den Kirkesti?

Var der Duft igennem Skoven
som af dugget Gedeblad?
Var der hvid Vanille-Orchis,
slank og fin i sluttet Rad?“

— „Roser var der, røde Roser
over al den Kirkesti.
Brudehvide smaa Konvaller
nikked, hvor jeg kom forbi.

Gedeblad om hver en Stamme
vandt en gylden Højtidskrans.
Slank og fin Vanille-Orchis
over Græsset gik i Dans.

Alle Skovens glade Fugle
sang og lo bag Løvets Tag,
og ved hver en dunet Rede
pusled to den ganske Dag."

— „Gærdets vilde Hybenroser
længst har fældet hvert et Blad,
Blomsterduft og Fuglekvidder
følges ikke længer ad.

Men de røde, røde Roser —
i dit Hjærte sprang de ud,
i din Tanke, lys af Glæde,
stod de tusind Blomster Brud.

Og jeg ved foruden Spørgen,
— spurgte jeg, du svared ej —
hvem der vandred ved din Side
langs den hele Kirkevej."

DER SNOR SIG EN STI —

Som Sørgefaner i Kirkekor
de mørke Grene slæber mod Jord . . .
Og ind under Graners susende Nat
der snor sig en Sti — er tom og forladt.

Der snor sig en Sti — og der vandred to . . .
Saa tryg af Lykke hun sagte lo.
Det stemte hver Fugl i Skoven til Sang
at høre de Fodtrins Enheds-Klang.

— Den Sti er tom — for der gaar kun én.
Det lokker ej Sang fra nogen Gren.
Den Sti er tom — og af Liv forladt
den snor sig ind under Graners Nat . . .

RØNNEN HAR SAT KORALLER I HAAR

Rønnen har sat Koraller i Haar,
og Vildvin har Skarlagens-Slæb.
Stumt er hvert eneste Fuglenæb,
og Blæsten med Vingerne slaar.
Solen fra Skyernes Rifter misser
mod Havens blødende Berberisser,
nikker Farvel — Farvel for i Aar!

Storken er fløjet mod Nilens Væld,
dens Rede staar gabende tom.
Lyngen er brun langs Bakkehæld,
og Blomsterne gik, som de kom.
Natten har lagt sine lyse Klæder,
og frem i sorteste Fløjl hun træder —
Stjærnernes Bælte slynger hun om.

Træerne fælder det gule Blad —
hver Stilk er saa bristende skør!
— Det er blot, *for to maatte skilles ad,*
den lystelig Sommer hun dør.
Thi Sommerdagen med Solskinssmykke,
den randt af Hjærternes Samværs-Lykke —
visner og slukkes bag Taagens Slør. — —
Den lystelig Sommer, hun dør — hun dør...

VILDGÆS SKREG OVER SØEN —

Vildgæs skreg over Søen,
dukked i lysende Ringe . . .
Hjærtebarn i det fjærne —
Tanken spiler sin Vinge.

Morgenglans over Vandet,
Sol over Bøgestammen . . .
Hjærtebarn i det fjærne —
véd du, at vi er sammen?

Sol over Bøgestammen,
Straaler blandt alle Grene!
Hjærtebarn i det fjærne —
véd du, at vi er ene?

Hjærtebarn i det fjærne —
kom, saa vandrer vi over . . .
Vejen til „Land hinsides"
gaar over disse Vover.

Hjærtebarn i det fjærne —
Sjælen spiler sin Vinge . . .
Vildgæs skreg over Søen,
dukked i lysende Ringe.

STILHED

Dybt inde i Skoven ved jeg et Sted,
hvor Vindene synker i Dvale
— selv Suset i Granerne tier med . . .
Dér hører man Stilheden tale.

Dér plukker jeg ej en eneste Blomst.
De spreder saa trygt deres Blade,
som vidste de vel, min Tilsynekomst
vil slet ikke gøre dem Skade.

Jeg lytter blot til den tavse Røst,
der har saa meget at sige —
til dybt fra mit eget, aandende Bryst
jeg hører en Genklang stige.

En Stemme, som aldrig høres kan
derude, hvor Talen summer.
Saa hjælpeløst ægte, saa værgeløs sand,
mit Hjærtes Banken den rummer.

— Jeg vilde, at dér paa det skjulte Sted,
hvor Vindene ligger i Dvale,
En sad ved min Side og lytted med —
og hørte mit Hjærte tale.

DE VINRØDE ROSER —

De vinrøde Roser, min Hjærtensven,
de dufttunge Roser, du sendte,
et brændende Ønske de tændte —
at jeg kunde give dig en igen:

Mit bankende Hjærte . . . Aa, var det blot
den rødeste Rose, du,
hvis Duft kunde gøre dit Hjærte godt!
Jeg brød den i samme Nu.
Saa bad jeg dig bære ved Hjærtet
min Rose, mens Dagen led
— dér, hvor Livet har smertet
og Mærker af Døden sved . . .

Og kunde den skælvende drysse
sit Blad paa hvert eneste Saar,
og kunde den bristende kysse
det Sted, hvor dit Hjærte slaar — —
aa, Lykkens Fylde den fristed,
min sorgtunge Rose rød!
Et døende Liv den misted
og vandt en levende Død.

IND

— — Aa nej, det var ikke Regnen,
som strømmed saa tæt igaar,
saa raslende tungt derude.
Det var mit Haar,
som flagred sig træt mod din Rude.

Aa nej, det var ikke Vinden,
hvis klagende bange Mund
kunde saa sukkende længes.
En Hvisken kun
fra den, som ude maa stænges. — —

— Der gaar en Bølge af Længsel
fra hvert et Aandedrag;
fra Hjærtets rastløse Banken —
og Nat og Dag
den brydes, den brydes mod Skranken . . .

Men kunde den Skranke falde,
og sad jeg en Dag igen
bænket med Fryd ved din Side —
den svandt ej hen
min Længsels navnløse Kvide.

Thi *ind* — langt dybere — vil jeg . . .
Helt ind i det Tempelhus,
du gemt for Alverden dølger,
hvor Aandens Sus
gaar henad din Tankes Bølger.

Helt ind i dit Skjulested vil jeg,
hvor tyst bag Helligdoms Hvælv
din røde Livskilde rinder . . .
Og hvor *dig selv*
saa kendt og ene jeg finder. — —

— Aa nej, det er ikke Regnen —
det er ej den høstlige Vind,
som sukker saa tungt derude! — —
Et Hjærte slaar mod din Rude:
vil ind, vil ind!

MIT EGETRÆ

„Dit Egetræ i Skoven
det visner bort, det visner bort.
Nu gulner det foroven,
dets Tid var kort.“ —

— „Mit Egetræ i Skoven
det staar med friske Knopper paa.
Nu brister de foroven
mod Luften blaa.“ —

— „Dit Egetræ det fejre,
det vældigste i Træers Rad,
for Stormen ser henvejre
sit sidste Blad.

Dit Egetræ, hvis Krone
mod Skyen knejste favnebred,
er styrtet fra sin Trone
i Støvet ned.“ —

— „Mit Egetræ det fejre
har end sin brede Krones Pragt.
Dets Liv kan trygt besejre
al Høstens Magt.

Og saa du end ved Stenten,
hvor Jævndøgns-Stormen tog paa Vej,
det strakt som Lig langs Skrænten —
jeg rokkes ej.

Dog staar for alle Vinde
det skærmet trygt hos mig i Læ.
Det gror i *Hjærtet* inde,
mit Egetræ.“

DØD

Jeg saa en Sal. Ved Døren skjult jeg stod.
En lønlig Helligdom sig tyst oplod.
Dens Loft var rakt mod Sky som Kirke-Bue,
der brændte Lys — med mat, urolig Lue.

Derinde stod et Leje — purpurrødt.
Der laa et Barn — det Barn var koldt og dødt —
skjult bag et Klædes Folder, hvide, lange . . .
Jeg løfted ikke Klædet — blev vel bange — —
Thi Salen kendte jeg — fra tusind, tusind Gange!

Den Sal, min Ven, er Hjærtet i dit Bryst.
Det Barne-Ansigt dér, som Død har kyst —
jeg skjuler det i Angst med strakte Hænder . . .
Gud hjælpe mig — bag Klædet jeg det kender.

Gud hjælpe mig — er hun derinde død,
det synes bedre, var hun aldrig fød!
Du kan ej slette hende, kan kun dræbe —

og Døden ved dit eget Liv vil klæbe.
Thi bag din Løndoms røde Purpurflig
hun tynge vil dit Hjærte som et Lig.

Han kom igennem Folkeskarens Vover.
„Den lille Pige er ej død. Hun sover."
Han tog den slappe Haand saa livsensfast.
„*Talitha Kumi.*" Dødens Lænke brast. — —

— Aa, kom igen, af Paaskesol omgivet,
og rejs det Barn, som tørster efter Livet!

AASE GAASEPIGE

Og Aase Gaasepige sad
og sang ved Markens Sti.
Der kom en Skare højt til Hest
med Brask og Bram forbi.

Og Aase Gaasepige sad
paa Gærdets Stene graa.
„Hej, liden Pige, rød om Kind,
hvem venter du vel paa?“

— „Paa Kongens Søn af Engelland
Dag ind, Dag ind og ud!
For det er sagt, før jeg blev fød,
jeg bliver Konge-Brud.“

Da lo den Herre højt til Hest:
„Den Kongesøn er jeg.
Men liden Pige, rød om Kind,
min Brud du bliver ej!

Dig giver jeg et flygtigt Kys —
gaar saa i Leding ud.
Og fører hjem til Gyldenslot
en fager Fyrstebrud."

— „Gud signe dig, du Kongesøn
og al din Ledingsfærd!
Men vil det Gud, jeg bliver dog
en Gang din Hjærtenskær!"

Og Aase Gaasepige sad
paa Gærdet ung og varm.
Der kom et Brudetog forbi
med gylden Hængekarm.

Der sad en fager Herre-Brud
i Fyrste-Kaabe blaa.
„Du liden Pige barefod,
hvem venter du vel paa?"

— „Paa Kongens Søn af Engelland;
jeg blive skal hans Brud.
Det blev mig sagt i Hjærtets Dyb —
jeg ved, det kom fra Gud."

Da lo Fyrstinden højt i Karm:
„Den Herres Brud er jeg.
Til liden Mø paa Gærdets Sten
gaar aldrig Kongevej!

Du sover under natlig Sky
ved Stenens haarde Barm —
jeg sover under Purpur-Ly
i Kongesønnens Arm“ . . .

— „Gud signe dig, du Kongebrud —
din Herres Glæde med!
Men — vil det Gud, jeg naar en Gang
det bedste Løndoms-Sted.“

Og Aase Gaasepige sad
paa Gærdet, smal om Kind.
Henvejret var hvert Blomsterblad
med Høstens vilde Vind.

Og Aase Gaasepige sad
paa Gærdet bleg og mod. —
Der kom en bøjet Vandringsmand,
hvis Kappe randt med Blod.

„Du liden Mø ved Vejens Kant,
min Fod er mat og saar.
For trætte Pande Markens Sten
som Pude falder haard.

Min Fjende tog mit Gyldenslot
og drev mig langt af Led.
Jeg er en fredløs Tigger blot,
som ingen kendes ved.

Men har du Vand af Kildespring
min mødig Fod at to?
Og har du Bolster — hvidt og blødt —
at unde mig til Ro?"

— „Aa, Kongesøn af Engelland,
velkommen her til Ro!
Thi har jeg Taarers blanke Flod
din mødig Fod at to.

Aa, Kongesøn af Engelland,
en Pude har jeg vel:
mit hvide Bryst skal vugge dig
til Hvile dyb i Kvæld.

For nu — nu er jeg Konge-Brud,
tør bøde alt dit Savn.
Nu er jeg bleven dronningrig,
fik al din Sorg i Favn.

Nu sidder jeg, dit Hjærte næst,
paa Tronen, blodig rød . . .
Du gav mig Livets bedste Part,
at dele glad din Død —

at følge dig til Livets Strand
bag Dødens tavse Gru . . .
Aa, Kongesøn af Engelland —
velsignet være du!“

TO MENNESKER

„Vel mødt igen! — Lad os tales ved
som før i Ungdommens Egne.
Hvor kommer du fra?“ — „Fra langt af Led,
fra alle hjemløse Vegne!“
— „Vel mødt igen! Jeg mindes, du har
det villigste lyttende Øre,
den følsomste fine Forstaaelses Svar.
Om alt, hvad jeg ud i Gerning bar
og virked og vandt, skal du høre.
— — — — — — — — — — — —
Hvor kommer det sig, du har glemt at le
og ved kun saa lidt at sige?“

— „Det er blot — for der sidder saa stum en Ve
og tynger om Mundens Vige.“

— „Hver Tanke jeg gemmer om aandelig Daad
hver Higen i Sjælen inde
jeg deler med dig — dit klare Raad

skal sno mig en gylden Ledetraad
og Gaadernes Løsning mig finde.
— — — — — — — — — — — —
Hvor kommer det sig, at din Kjortel er vaad?
Det drypper fra alle dens Sømme!"

— „Det er blot — for den suged sig tung af Graad,
af raadløse, drivende Strømme."

— „Kom med og se, hvor min Livsvej vidt
sig rækker mod skyhøje Tinder!
Og prøv at følge mit jagende Skridt
et Stykke paa Vej — som du fulgte tidt —
mod Toppen, hvor Solguldet skinner.
— — — — — — — — — — — —
Hvad stanser du for og stirrer mod Jord?
Kun smaat har vi fremad vundet."

— „Det er blot — for der siver Blod i mit Spor.
Det letter, naar først det er rundet."

— „Tilsidst maa Du se, hvad Lykke jeg fandt
— straalende klar som et Under —
det Hjem, som mit Hjærte lænkebandt

og *den,* som min varmeste Elskov vandt . . .
Kom med — imod Aften det stunder.
— — — — — — — — — — — —
Du sidder saa tavs i vort Vennelag —
Du træder saa bleg tilbage" —

— „Det er blot — for nu stanser mit Hjærtes Slag — —
Nu endes de hjemløse Dage."

JEG HAVDE EN LILLE SØSTER

Jeg havde en lille Søster —
hun døde for længe siden,
thi Manden med Leen høster
stundom i Løvspringstiden.

Som Børn vi legede sammen
og fløj i Sol gennem Haven . . .
Saa lagdes den Barndomsgammen
med hende til Ro i Graven.

Men siden jeg glemte at lege,
og Latteren gik mig af Minde.
Af Kummer er Dagene blege,
og Solen vil slet ikke skinne.

Naar Smertens og Savnets Røster
nu ganske Modet mig tvinger —
saa kommer min lille Søster,
og Sorgerne ind hun ringer.

I Drømme hun staar ved min Side,
som skulde vi lege i Haven.
Men hendes Kinder er hvide,
som den Gang hun lagdes i Graven.

Maaske vil hun Smerten dele
som Legen ved Foraarstide
og, hvor hun ikke kan hele,
dog være med om at lide . . .

Og vaagner jeg, Tanken mig trøster,
saa længe som Natten varer,
at skærmet min lille Søster
dog gemmes for Nød og Farer.

Men vokser omkring mig Vaanden,
og er den for tung at bære —
hun tager mig vist ved Haanden
og vil mig Hjemvejen lære . . .

VAAGENT HJÆRTE

Du tog om mit Hjærte. Det slog i din Haand.
Du løste dets dybeste Længsler af Baand.
Det slumrede sorgløst, til Dagen du kom —
en Verden af Drømme laa udenom.

Derind, hvor næppe jeg famler mig frem,
dér traadte du sikkert — som En, der gaar hjem.
Jeg følte Hændernes livsvarme Tag
lukke sig tæt om mit Hjærteslag . . .
Da vaagned mit Hjærte, jublende frit!
Det kendte sig selv — var grænseløst *dit* —
og fik gennem stigende Længsels-Flom
Kending af *Hjærtet,* hvorfra det kom.

Da saa jeg mig om som aldrig før:
der laa et Barn og frøs ved min Dør.
Og Verden kom ud af sit Drømmespind —
haandgribelig nær. Jeg favned den ind,

dens beske Taarer har brændt min Kind.
Og fler vil komme — endeløst fler —
thi den, der med vaagent Hjærte ser,
faar aldrig en sorgløs Time mer.

Du vakte mig op — og Livet blev stort:
Lidelse „meget mangfoldiggjort“,
en Verden af Længsel der skælver i mig —
mit vaagne Hjærte, det skylder jeg dig.

MAREHALM

Jeg gaar langs Klitternes yderste Vold.
Hvor farvefattig, hvor haabløs gold!
Graanende Banker bag Banker.
Kun Marehalmen, lidt blaalig bleg,
staar der og falder i Tanker
ved Vindens susende viltre Leg.

En kummerlig Brud har Stranden fæst —
man undte den Roser og Ranker.

Men Stranden ved, hvad der tjener den bedst.
Det er, som jeg hørte dens Latter:
„Du snakker — og lidet du fatter!
Hvad skulde jeg vel med Ranker her?
med Roser i glødende Purpurskær!
De har mig for lette Fødder —
fløj snart afsted med den flygtige Vind . . .
Men Marehalmen har trofast Sind
og lange, favnende Rødder.

Den trænger til Bunds i mit Væsen ind —
lad være, den saa er lidt bleg om Kind!

Hvad her i de flyvende Banker,
som Vinden kan hvirvle langt af Led,
jeg højned — som famlende Tanker —
omspænder den tro og betrygger derved.
Hvor alle de andres Evne brast,
den holder mig selv og mit Livsværk fast."

DEN ARME SJÆL

Den arme Sjæl var i Skærsilden kommen.
— Hjælpe os Gud af Naade —
Dér skulde den lutres en Stund før Dommen.
— Saa fanger vi Fryd for Vaade. —

En Engel, som vogted de Luer blaa,
den ynked af Hjærtet og taled saa:

„Du Stakkel, jeg vilde dig gerne husvale!
Men Luen dig renser til Himmerigs Sale."

— „Lad brænde de Luer, de Luer blaa!
den Smerte jeg agter kun lidet paa.

Min Hjærtenskære mig volder den Klage,
ham lod jeg paa Jorden i Graad tilbage.

Min Hjærtenskære mig undte saa vel,
at skilt fra mig han sig sørger ihjel.

Aa, kunde jeg ned til min Kære stige,
et Ømheds Ord ham i Øret sige

og stryge en eneste Gang hans Haar —
med Glæde jeg brændte i tusind Aar!"

Og Englen lagde sin Finger paa Munden:
„Velan, jeg dig løser. Men kort er Stunden.

Et Øjeblik tør du din Elskede se —
men siden fordobles din Skærsilds-Ve.

Et dyrekøbt Nu dig undes at nyde,
og — maatte du ej dit Ønske fortryde!

Thi hvis din Hjærtensven er en Mand,
han misted dog knap af Sorg sin Forstand."

Og Sjælen fløj bort, til Jorden at drage . . .
— Men, lidet derpaa, den sneg sig tilbage.

Var bleven saa stum, var bleven saa hvid —
gik tyst at pines den dobbelte Tid.

Og Englen spurgte: „Har Glæde du høstet?
Og fik du din Kære for Savnet trøstet?"

Men Sjælen sænked sit Hoved ned,
som en, der ej Ord for Kvalen ved.

Saa lod den sig favne af svovlblaa Luer,
som en, der ej længer for noget gruer.

Men Englen talte: „Sjæl, du er fri.
De lutrende Kvaler er alt forbi.

Mod Himlen du tør dig med Lovsang svinge,
den troløse Haand har frigjort din Vinge!

Thi tusind Aars Pine paa Skærsilds-Baal
den skænked dig nys i den ene Skaal."

Da talede Sjælen — som Harper klinge:
„Velsignet den Haand, som har løst min Vinge!"

Den svandt som et Lyn — med stillet Savn,
— hjælpe os Gud af Naade —
thi Himlen var kun én Kærligheds Favn . . .
Dér fanger vi Fryd for Vaade.

PERLEGLANS

Hun bar en Perlering om sin Pande,
dens Glans var slukket og mat.
Han sagde: „Den trænger til salte Vande —
den længes mod Havbundens svale Lande.
Kast den i Bølgernes brusende Nat,
i det dybeste Dyb
blandt Tangskov og Kryb.
Saa skinner hver Perle med Regnbuerande."

Hun lo: „Saa havde jeg Smykket mistet!
Før maa det tabe lidt Glans!" — —
Og hen over Tavlgulvet, runeristet,
gled Foden søgende, lykkefristet,
til Elskovsleg og svimlende Dans . . .
— Men da Festen var endt,
var Bladet vendt — —
Thi Hjærtets dyreste Glæde var bristet.

Og Smykket faldt fra den bøjede Pande —
og dybt fra det skjulte Dyb
vælded der Bølger — havsalte Vande . . .
Det risled om Perlernes blegede Rande,
som drømte de atter blandt Tangskov og Kryb.
Men Klarhed de vandt
ved Graaden, der randt . . .

— — — — — — — — — — — — —

Hun bar dem i nyfødt Glans om sin Pande.

SYN TIL DØD

Han løfted op sin Togas Fold
og hylled til sin Pande.
Saa gav han sig i Dødens Vold,
lod selv sig overmande.
Hans Øje saa det ene Syn,
der ramte Hjærtet med sit Lyn —
det tog hans Fodefæste:
forraadt af Hjærtets Næste.

„*Brute, et tu!*" — stød ikke til!
Det Syn er nok. Det dræbe vil.

Han løfted op sin Togas Fold
og hylled til sin Pande.
Hans Sjæl var bleven træt og kold
af Liv i Jordens Lande —
han hilste Lethes Strande.

„*Brute, et tu!*“ — er Verden død,
der kan ej leves længer!
Nu er kun Ly i Flodens Skød,
som Mindet ude stænger.

Langt bedre aldrig mer at se,
naar Syn er blevet Dødsens Ve!

Han løfted op sin Togas Fold —
forblødte tavs derunder.
Snart laa han stiv og hvid og kold
af røde Daggertvunder.

Men det, som selve Livet brød,
— „*Brute, et tu!*“ — var *Syn til Død.*

FUGLETRÆK

Jeg stirred ind
i Nattens dybe, stjærneløse Mørke.
Den vilde Vind,
som blæste Dagen lang med Jævndøgns-Styrke,
var gaaet træt til Ro med Graad paa Kind.

Da hørte jeg
et Vingeslag, som kløved Mulmets Bølger.
Det løfted sig
saa højt, som Tanken kun med Svimlen følger...
Mod fjærne Sollys-Steder gik dets Vej.

Jeg intet saa —
kun Vingeslagets Længselssus jeg hørte,
den Sjæls-Attraa,
som gennem Nattens Taage-Vidder førte.
Dens Genlyd blev til Sang, jeg gemmer paa.

— Og naar jeg staar
og stirrer ind i større Mørkes Øde,
imod mig slaar
det Sus med Bud om Liv i alt det døde,
af Fugletræk, som gennem Natten gaar.

DET VOLDER EN ENDELØS KVIDE —

Det volder en endeløs Kvide,
at dybt i hvert Menneskes Side
maa Hjærtet i Ensomhed banke,

at aldrig den Time vil fødes,
hvor Hjærte med Hjærte kan mødes,
forløst fra den skillende Skranke.

Hvad Kærligheds Fryd der end findes —
den Smærte kan aldrig forvindes,
at Hjærtet er ene . . . Bag Stængsel.

Jeg bar paa den sugende Klage,
saa længe jeg husker tilbage,
saa længe jeg her var i Fængsel.

Den vakte saa tidlig min Higen
til ubevidst, famlende Stigen
mod Landet med Dagning om Panden

hvor Tanker skal mødes som Hænder
hvor inderst vi kendes og kender,
hvor Hjærter skal slaa mod hinanden

— forløst fra det ensomme Kammer —
og smeltes i hellige Flammer
for evig til et med hinanden!

III OPAD

„Hvo, som mister sit Liv for min Skyld, skal finde det."
Matt. 10, 39.

DER VAR EN MODER —

Der var en Moder, som vugged sin Spæde.
— Fra Klokketaarne det ringed til Jul.
„Nu Kirkevejen de andre træde —
med bøjet Hoved jeg kryber i Skjul."

Der sad en Moder og vugged paa Arme
sit Barn i Mørke og Kuldegys.
„Din Arne-Ild er mit Hjærtes Varme,
min Julekærte dit Øjes Lys!

Lad andre nævne dig Mørkets Gave,
en Frugt af Skændsel og Syndefald —
for mig har du skabt en Paradis-Have,
en stjærnebeskinnet Bethlehems-Stald.

For mig er det mer end Jomfru-Ære,
langt mer end det reneste, pletfri Navn,
et aandende Liv med Fryd at nære,
og gemme en levende Sjæl i Favn."

Der sad en Moder og sang for sin Spæde.
— Fra Kirketaarne det kimed til Jul.
„Sov sødt, min Ære, mit Liv, min Glæde!
For Himmerig bytted jeg næppe mit Skjul.“

Men da Midnatstimen sænkede ned
sit rugende Mulm over Lande
et Straaleskin gennem Døren gled,
og Jomfru Maria i Kammeret skred
med Gloriering om sin Pande.
Hun sagde: „Følg mig til Bethlehem brat,
om end du er mat og mødig.
Thi du skal nære mit Barn i Nat —
den Hellige har dig nødig.“

Og Moderen op af Sengen for —
og svøbte sig ind i sit Lagen.
Hun fulgte den hellige Jomfrus Spor,
som mod sin Vilje dragen.

Da hørtes den svage, gispende Lyd,
en Moder ene kan nemme.
Hun vendte sig brat: „Mit Hjærtes Fryd!
Jeg bliver, jeg bliver herhjemme. — —

Nej, hellige Jomfru — jeg har ikke Lov
mit eget Barn at forlade."
Men Svaret lød: „Han har dig behov."
— — Saa stod de paa natlige Gade.

Husene veg — og flyvende Skyer.
snehvide Landskaber suste forbi.
Ud gennem Skove og slumrende Byer
traadte den Jomfru en lysende Sti.

Moderen fulgte, som gik hun i Drømme,
mærked som Ild om hvert eneste Fjed
Barnetaarer i brændende Strømme — —
Hjærtet krymped sig angstfuldt derved.

— „Aa hellige Jomfru, det er ikke ret,
du kalder mig bort fra mit eget!
En Moder, som har sit Barn forgæt',
den helligste Pligt har sveget.
Min Spæde forsmægter og lider Nød.
Din gaar blandt Engle fra Skød til Skød —
hos ham er jeg overflødig!"

Men ubarmhjærtig klart det lød:
„Den Hellige har dig nødig."

I Østen steg en Stjærne frem,
hvis gyldne Straaleflod
dem viste Vej til Bethlehem,
hvor Livets Vugge stod.
Og under dagklar Midnatssky
de vandred tyst mod Davids By.

Men dybt i *Hjærtets* mørke Nat
der jamred Barnegraad —
og Tanken søgte — ør og mat —
og fandt paa Snildheds Raad:

„Aa, hellige Jomfru, det er ikke ret,
at jeg skal den Himmelske pleje!
Thi rører jeg ham, det sætter jo Plet —
jeg kommer fra Mørkets Veje.
Min Kærligheds Kilde sprang i Dynd
— om ogsaa den skyhøjt stræber —
min Næringsdrik er bitter af Synd,
blir Gift for hellige Læber.
Det baader dig selv at give mig Lov
hjem til mit eget at vende . . .“

Men Svaret lød: „Han har dig behov.“
Og gennem Ørk og susende Skov
det bar imod Verdens Ende.

Der er ej saa bitter Elende,
ej Flintesten saa skarp under Fod,
som Ryggen at skulle vende
til den, vort Hjærte er vendt imod,
som holder vort Liv ihænde —
der er ej saa bitter Elende . . .

Og Timerne led,
mens fremad de skred
ved Stjærnestraalerne milde.
Og Tornene Hjærtet sled og rev,
til alle Moderens Tanker blev
af Smerte vilde.

Hun kasted sig ned —
hun greb om den Helliges Kjolesømme — —
hun Hænderne vred
for Kalken saa besk at tømme.
Hun skreg, mens Graaden i Strømme
sved hende Kinderne røde:

„*O miserere,* Maria!
Nu lægges mit Hjærte øde!
— — — — — — — — — — —
Aa, kom det ihu — aa, kom det ihu,
om ogsaa den Synd, der volder dig Gru,
ved mig og ved Barnet klæber,

saa elsker jeg dog min Skat som du
— og denne Time ham dræber!
Aa, husk, at den, der jamrer i Nat,
forkommen, forladt derhjemme,
er dragen dog, som din hellige Skat,
af Moderlivs blødende Gemme! — —
Og var end Himlen mig nok saa vred,
saa har jeg min Elskovs-Brøde
tifold betalt med alt, hvad jeg led,
mens her du kold og skaanselløs skred
og slæbte mig halvt tildøde!
Men kræves der endnu strængere Bod
for Lovens Gud at formilde —
saa har jeg Taarer, saa har jeg Blod
— aa, rør ikke Næringens Kilde!

Byd — og Havets skummende Vover
som Mælk vil sprudle af Karret over!
Maatte du Moderbrystet tømme,
røve min Skat dets varme Strømme! — —
Byd — og Himlens stjærnede Rund
bliver et Leje for Barneblund!
Hold mig blot ikke længer tilbage!
Hører du ikke mit Hjærtebarn klage?

Dronning for alle de gyldne Kloder,
Himlens lysende, rene Brud,

mit martrede Hjærte skriger det ud:
Du er ikke Moder . . .
Jeg trodser dit Bud!

Vejen tilbage skal nok jeg finde —
slaa mig kun Øjnene blinde!
Sluk hver Stjærne paa Himlens Hvælv!
Hjem jeg flyver paa susende Vinde — —
Moderhjærte leder sig selv.

Aldrig det Krav kan komme fra Gud,
som Kærlighedsbaandet bryder!
Kærlighed sprang af Guds Hjærte ud —
Guds *Hjærte* i den vi lyder.
Himmerigs Dronning, jeg trodser dit Bud!
— — Hør, hvor det jamrer sig, hør!
O miserere, Maria —
mit Barn, mit Barn — — det dør!" — —

Men Jomfru Maria bøjed sig ned,
af Glorieringen omstraalet:
„Han har dig nødig, min Kærlighed."
— Og da var de fremme ved Maalet.

Med taareblindede Øje
hun skimted næppe det lave Tag,
som gemte Himlens signede Dag
bag Portens lukkede Fløje.
Dér vifted i Englevinge-Sus
den Stjærnes viede Kærte . . .
Men da hun tren i det hellige Hus,
det var som brast hendes Hjærte — — —

Brast ud, brast ud i stammende Ord,
hun ævned ej selv at føje . . .
De blødte sig frem i Lovsangs-Spor
— en bristende Genlyd af Jubel-Kor:
„Lovet være Gud i det Høje!
Og Fred — hans Fred paa Jord! . . .

Aa, *du* — du eneste jeg ved!
For mig den lange Vej du skred —
nu hviler du dig mødig!
For mig, for mig, du kom herned — —
aa ja — *du har mig nødig!*

Du har mig nødig, for min Gæld
titusindfold at slette —
for med dit Hjærtes røde Væld
min hele Sjæl at tvætte.

Du har mig nødig, for mit Liv
af Dødens Haand at vriste
og fæstne ved et Almagts Bliv,
hvad snart jeg skulde miste.

Det ved jeg jo, at hvadsomhelst
af mit du end vil kræve,
du ønsker kun, for frit og frelst
til Himlen det at hæve.

Saa tag mig hen — med Livs Forlis —
og hav mig evig nødig —
at aldrig i Guds Paradis
jeg bliver overflødig!

Aa, hvil dig ved mit Hjærte tæt,
mit Hjærtelivs enbaarne!
Til mig har du alene Ret.
Saa tag mig hen — trods Skyld og Plet
fra Evighed din kaarne!"
— — — — — — — — — — —

— Hun slæbte sig frem paa skælvende Knæ,
hvor Foden ej mægted at træde . . .
Men dukket blandt Lin, i Vuggens Læ —
hun fandt sin slumrende Spæde.

I Bethlehems-Staldens signede Skjul
hun fandt sin enbaarne Spæde — —
— Og Klokkerne bar med Bud om Jul
til Jord al Himmerigs Glæde . . .

„Se, vi gaa op til Jerusalem, og Menneskens Søn skal overgives Ypperstepræsterne og de Skriftkloge, og de skulle fordømme ham til Døden."
Marc. 10, 33.

FASTETID

Følger du med til Jerusalem?
Stort skal deroppe fuldbyrdes:
Himmerigs-Herskeren stævner hjem —
— Menneske-Sønnen skal myrdes.
Jorden, som nyskabt har kysset hans Fod,
Jorden skal drikke hans dryppende Blod —
Himlene Favnen ham breder.

Følger du med? Nu bærer det frem.
Skaren paa Vejen du finder,
„Ansigtet vendt mod Jerusalem,"
Staden med knejsende Tinder.
Højene blaaner ved Himlens Rand,
vinker den jagede, husvilde Mand . . .
Hadet hans Bolig bereder.

Gaar du mod Staden, som vraged sin Fred?
Staden paa Bjærget, som dræber!
Ser du, hvor Mærket af hvert et Fjed
blodigt til Vejstøvet klæber?

Hører du Vandringens varslende Ord
falde saa tunge som Taarer mod Jord?
„Menneskesønnen skal myrdes.“

Gaar du med Skaren mod Zions Borg?
Vejen var stenet at træde.
Rummer dig Verden en eneste Sorg,
Haab om en eneste Glæde?
Har du for Hjærtet et eneste Hjem —
følger du med til Jerusalem?
Dér skal din Frelse fuldbyrdes.

„Hvo er denne, som kommer fra Edom, i højrøde Klæder fra Bozra? — — Hvorfor er der rødt paa dit Klædebon? og dine Klæder som dens, der træder Vinpersen?

Jesaja. 63, 1—2.

„HVO ER DENNE?“

„Hvem er vel han, der skrider frem
som Morgensol i Stigen?
Saa rød som Vin er Kappens Bræm,
og rød er Kjortelfligen.
Hvem kan, hvem kan han være?
Lod han i Bozra sig de Purpurklæder skære?
Der rinder Dagning hvor han gaar,
og Natten flyr hans Veje,
en blodig Sved om Panden staar —
for den sig Stjærner neje.
— Hvor vandt du vel den røde Krans
om Panden bleg og arret?
Hvor blev din Klædning mørk som hans,
der træder Persekarret?“

— „Jeg traadte Persekarret med træt og nøgen Fod.
Og rødt det sprang og skvulped omkring mig,
hvor jeg stod . . .
Den mørke Flod
var sønderflængte Aarers varme Blod.“

— „Saa var det *Hævnens* Persekar,
du stamped, bleg af Vrede!
Og knuste Fjenders Blod det var,
som bobled tungt dernede,
som sprang i Strømme varme
og sprøjted rødt som Vin mod Bryst og Arme!
Men *hvem* var Fjenden, du har trængt,
hvis Blod, i fulde Bække,
har hele Persekarret sprængt
og slaar sit Purpurdække
ud over Land, saa vidt som Blik kan række?"

— „*Mit eget Liv* jeg knuste, da jeg i Persen stod,
mit eget Hjærte traadte jeg med Fod . . .
Mit Blod, mit Blod
ud over Verden skyller som en Flod." — —

„Kvinden, naar hun føder, har Bedrøvelse, fordi hendes Time er kommen; men naar hun har født Barnet, kommer hun ikke mere den Trængsel ihu for Glæde, at et Menneske er født til Verden.“
Joh. 16, 21.

FØDSEL

(Langfredag)

Og da den niende Time kom
med Mørke vidt over Lande,
og da du hang under Dødens Dom
med torneflængede Pande —

da randt den, Fødsels-Stunden paa Jord,
hvor Verdens Træ skulde løves.
Det gik dig efter dit eget Ord
om Kvinden, som svart bedrøves.

Thi du, som vilde i Ansigts Sved
vor Jord, den stenede, pløje,
og bar som Adam, mens Dagen led,
dit Arbejds svidende Møje,

du gav tilsidst dig i Fødselsve,
den dobbelte Dom at bære,
den Gang du valgte „Guds Vilje ske“ —
i Stunder knugende svære.

Den *Moder,* o Herre Krist, blev du,
hvem „Timen“ kostede Livet. — —
I Dag vi kommer din Trængsel i Hu —
„et Menneske“ har den os givet.

„Han lod ikke Skystøtten vige om
Dagen eller Ildstøtten om Natten."
2. Moseb. 13, 22.

OM DAGEN SKY — OM NATTEN ILD

Midt i den gnistrende gule Ørk
raged en Skystøtte nattemørk.

Højt i den svidende hvide Dag
drog sig dens bølgende Skyggelag.

Herren af Himlen for Folket skred,
hyllet i Taage og Dunkelhed.

— „Skygge du kaster, dyb og lang,
spærrer for Øjets spejdende Gang —

spærrer for Fodens jagende Hast —
holder bag Mørkets Skranker den fast.

Vejen var solskinslys og let — —
Herren *Jahvé* er dens dunkle Plet."

6

— Sortned dog Himlen som sorte Muld,
tændte sig Støtten som Morgenguld,

ledte den famlende, snublende Fod
frem med sin lysende Straaleflod,

talte til Hjærtet, med blodrødt Baal,
glødende Tungers Guddoms-Maal.

„Aanden selv træder frem for os med uudsigelige Sukke."

Rom. 8, 26.

TALSMAND

Aa Himmellue, som skjuler din Glød
bag spilede Duevinger,
som ud fra det evige Guddomsskød
i lysende Flugt dig svinger —

du dvæler ej blot paa Paradiskyst,
i fjærneste Højloftssale.
Det ved jeg om Duen med snehvidt Bryst,
det ved jeg om Duen, min Sjæl til Trøst,
saa nederlig kan den dale.

— Vi gemmer en Afgrund, skummel og trang,
som Hjærtets lønligste Vunde;
vor Tanke stanser paa Bredden sin Gang —
saa dybt kan dens Blik ej bunde.

I Dybet skælver en Skyggehær
af Suk uudsigelige.
De fjæler sig bundne i Mørket dér,
thi aldrig de evned at stige.

6*

Kun *du* kan finde i Afgrunden ned
det Midnatssvælg i vort Indre,
og dér, hvor aldrig en Straale gled,
og dér, hvor aldrig en Stjærne skred,
saa hvid som en Stjærne tindre.

Du sænker din Vinges blændende Skær
blandt Dybets natlige Kløfter — —
og stiger op som et susende Vejr,
mens hele den lænkede Skyggehær
paa Flugt mod Lyset du løfter . . .

KIRKEGAARD

En Jernport, lukket og rusten,
med Spindelvævs Sørgeflor,
en Have, novembergusten,
hvor Ukrudt i Gangene gror . . .
Vildt rankende Tornegrene
og gule raslende Straa — —
imellem lidt Marmorstene
forvitrede, aldersgraa.

Jeg rusker i Portens Stænger,
— det Skel mellem Liv og Død —
ved Fingrene iskold hænger
en Væde, klæbrig og rød . . .
Jeg slipper Taget og vanker
ved Porten lidt hid og did
og falder saa smaat i Tanker — —
Det lakker mod Aftentid . . .

Derinde blandt øde Gange
og vildsomme Tornekrat
skrider nu Skyggerne lange,
hvor ingen sin Fod har sat — —
— Saa sløres de Sten i Række,
som kærlige Hænder har glemt . . .
— — — — — — — — — — —
Har ingen da bag de Hække
derinde sit Hjærte gemt?

Stille — derinde sover
Tornerose paa Lejet strakt.
Stjærnelys staar i Natten Vagt,
dølgende Vækster har lagt sig over . . .

Stille — derinde stænges
Tornerose saa hvid og stum.
Snævert og mørkt hendes Soverum —
ud imod Lys og Liv hun længes.

Drømmer vel under Tue
Drømmen, som bliver aartusindlang,
Drømmen om En, der kommer en Gang
flammende stærk som Lyn at skue —

En, som vil Porten sprænge
— myndig med sejerssikkert Tag —
aabne for Livets unge Dag,
kalde sin Kongebrud af Senge,

kalde, saa Kaldet høres —
gaar som levende Liv af hans Mund.
Hjærtet, han nævner, i samme Stund,
bliver, er og skælvende røres . . .

Stille — derinde drømmer
Kongebruden bag Tornehegn.
— Ned over Lejet i sagte Regn
gulnede Blade ustanseligt strømmer . . .

„*CULPA MEA*“

Der luer om Edens unge Vaar
en skinnende Aftenflamme.
Og Eva stanser med udslaget Haar
ved Træet, hvis lokkende Krone staar
paa slangeomvunden Stamme.

Hun lytter til Lystens hvislende Aand —
og griber Æblet med dirrende Haand,
med Fingre begærende, klamme . . .

Hun plukker den Frugt i Edens Lund,
der Øjet som Lynild blænder —
hun holder den tæt til sin tørstende Mund — —
hun bryder sig Vej mod dens søde Bund
med Bid af snehvide Tænder . . .

Og Saften syder fra Skallens Brud —
som rødeste Blod den flyder . . .
I langlige Drag hun suger den ud — —
sin egen Vilje hun nyder.

— Og frem imod Adam, slangetyst,
i luende Dæmring hun glider,
mens Haaret svøber sig silkelyst
om rundede, bløde Sider.

„Tag hen — tag hen — for dig jeg den brød —
dens gyldne Kumme du tømme!
Da smager du Liv — og ikke Død . . .
Før gik du i taagede Drømme —
nu vaagner du op, Gud Herren lig,
du griber hans Kongekaabes Flig
og over al Verden byder
den Stund, din Vilje du nyder!"
— — — — — — — — — — — — —

— Hver rødmende Rose fra Solfalds-Glød
er visnet i natlig Taage.
Der vandrer to Mennesker, dømte til Død,
af Paradishavens Laage.

Med sænkede Pander de tavse gaa
og hører smelde den drønende Slaa,
ser Haven som Drøm forsvinde . . .

Dog luer i Evas Øjne graa
et Glimt af daarende Minde:

„Du, Herre, fik intet at vinde!
Hvad hjælper den Trusel om alskens Nød?
Du kan dog ej hele den Frugt, jeg brød,
ej røve mig Nuet i Guld og Glød —
den Stund, hvor paa Edens Tilje
jeg nød min egen Vilje.“ — —

Mod Vest gaar Solen paa mødig Fod,
bag Højene slukkes Dagen. — —
Og Abel ligger paa Marken i Blod,
af Brodermorderen slagen.

Hans Moder, som kom med Haand over Bryn,
sin kæreste Dreng at møde —
i Hjærtet ramt ved det Jammersyn,
har kastet sig ned hos den døde . . .

Hun løfter med angstfuldt spørgende Hast
i stærke, favnende Arme
det slappe Legem, hvis Hjærte brast,
de Lemmer, hun ej kan varme.
Hun ved ikke Raad . . . Hvor kunde det ske?
Hans Hoved er tungt — — det falder . . .
Han kan ikke tale — han kan ikke se — —
ej høre, hans Moder kalder.

Og sivende ud fra Haarets Guld
hun føler med Hændervriden
den klæbrige Strøm, der søger mod Muld
i lunken, i langsom Gliden . . .

Nej — aldrig før saa svimlende Gru
har Blodet fra Kinderne drevet.
Og dog hende synes, som dette Nu
hun en Gang alt havde levet . . .

Hun aner, at *dette* er uden Haab,
en Rædsel, som aldrig viger.
Og vildt fra Læben et skingert Raab
mod mørknende Himmel stiger:

„Du Dommer deroppe! Har dette du gjort?
Saa straffer du langt over Brøden!
Lad være, du stænged os Edens Port
og surt lod os trælle for Føden!
Lad være, du undte mig aldrig at se
et Glimt mer af Lifligheds-Vangen —
lad være, du krummed mit Legem i Ve
og dømte mig attraafangen . . .
Men har du mig dette, dette voldt —
saa har du al Ret forliset!
Jeg stævner som du — da Dom du holdt
den Aften i Paradiset —

jeg stævner dig frem fra Skyernes Kam
at møde mit Moder-Øje,
jeg stævner dig frem at se din Skam
og skyldig dit Hoved at bøje!"

Da lød den, Røsten, hun kendte fra før,
fra Paradis-Aftensvale.
Det var, som bag Hjærtets inderste Dør
hun hørte dens rolige Tale:

„Højt raaber Abels-Blodet fra Jord
og vidner, til Solens Kærte,
mod *den,* der undfanged det første Mord,
da Synden hun aabned sit Hjærte — —
— det Hjærte, hvorunder en Kain fik Liv."

Hun styrter — som Strandens knækkede Siv . . .
Thi Genskin falder af Guld og Glød,
et Glimt af daarende Minde
henover den første blege Død — —
og Jammerskrig som i Fødselsnød
undslipper den første Kvinde:

„Aa, ve mig for Frugten med Saften rød!
Dit Liv, mit Hjærte — dit Liv jeg brød
den Stund, min egen Vilje jeg nød,
forført af den slimede Slange — —

Aa, Abel, Abel — — *jeg slog dig død*
den Aften i Edens Gange! . . .
— — — — — — — — — — — — —
Forbarmende Gud — forbarmende Gud —
for dette du vilde mig skaane!
Du satte som Værn det signede Bud,
som Slangen mig lokked at haane.
Forbarmende Gud — forbarmende Gud —
nu ser jeg det, jeg har øvet.
Mit Liv er forbrudt — saa slet mig ud
og bland mig igen med Støvet!
Ja — lad af de tre, som vakte din Harm,
den skyldige ene bøde.
Men renere Brud af Adams Barm
du drage til Elskovs-Møde!
Hun føde paany, med Legem og Aand,
min kæreste Dreng til Livet . . .
Aa, Abel, Abel — din Moders Haand
har Døden — Døden dig givet!" — —

Og ned over Grunden blodigvaad
vælder i natlige Stunder
den første brændende Angers-Graad
fra Hjærtets dybeste Vunder . . .
Det er som hun sank — og sank — og sank
i boblende, bundløse Vande . . .
Det sortner — og sortner . . . Da stiger blank
en Stjærne med tindrende Rande.

Hun stirrer ivejret — *der var et Ord* . . .
det Ord maa findes — det Ord — det Ord,
henkastet en Gang i stenet Jord,
udvisket af Aarenes slidsomme Spor . . .
Nu dukker det op og tænder
Lys over Lys i flimrende Glød.

Hun husker ej ret, hvordan det lød — —
hun grunder ej ud, hvad Ordet betød — —
— hun *griber* med begge Hænder . . .

Og *han,* som træder Slangen med Hæl,
og vrister Livet af Dødens Klo,
gaar frem med den første Anen om *Tro*
for Jordens første angrende Sjæl.

„Dersom nogen er i Kristus, da er han en ny Skabning. Det gamle er forbigangent — se, alt er blevet nyt."
2 Cor., 5—17.

FLOD OG SØ

Blandt Bjærge med Perlekrone
af tindrende Sne
gaar Floden Rhone.

Og Floden fik vi at se.

— Et Pilekrat, lidt brune Straa,
som drømmetyst og langsomt viger — —
saa Floden Rhone — ak, hvor graa,
hvor grumset graa den frem sig sniger!
Dens Flade, mat som Skimmel,
genspejler ej en Strimmel
af Sommerdagens skære blaa,
og Farten gaar saa smaat istaa.
Det er, som hvert et Minde
fra Fødsel højt paa snehvid Rand
var visket bort af plumret Vand,
hvis Bølger blytungt rinde . . .

— Men klart det blinker som Solen
bag Dalens yderste Trær.
Der bølger — i Sølvmorskjolen —
den signede Sø med Himmelskær.
Og Floden glider — og kommer nær —
og synker blandt lyse Vover . . .
Det er, som maatte den dø
i den skinnende Sø — —
men sagte vugges den over.

Og hinsides Søen, langt mod Syd
gaar Floden Rhone, svimmel af Fryd,
med drønende Brus af Orgel-Lyd,
saa grønlig klar som Krystallen,
i skumhvid, sprudlende Falden,
i Spring af det lutrende Bølgesvøb —
funklende ren til Sejers-Løb!

HANEGAL

Det siges der om St. Peder,
sad myndig om Dag paa Bispestol —
men vred sine Hænder med bitter Graad,
naar Hanen i Natten gol.

Saa grov sig tilsidst en Fure
hen under hans Øje sløvt og mat.
Thi Hanegalet skingrer saa lydt
hver eneste skummel Nat.

— I Nat laa jeg længe vaagen . . .
Det smelded fra Gaarden med Hanegal.
Da tænkte jeg paa St. Peders Graad
og nagende Hjærtekval.

Gud ved — vi kender vist alle
det Hanegal fra Kajafas' Gaard,
der borer sin Brodd i Sjælens Dyb
og svider i gammelt Saar.

Den Lyd kan aldrig forstumme,
dens Brodd ustanseligt stinge vil,
saa længe vi træder paa denne Jord,
hvor *Mindet om Synd* er til.

Men lad det blot skingre derude —
thi Hanen galer mod Morgenstund,
og Smerten kalder vor Sjæl paa Vagt
af Velværets dorske Blund.

— Det siges der om St. Peder,
af Graad hans Øje blev sløvt og mat . . .
Men Hanegalet varsled ham Dag
hver eneste skummel Nat.

„Da gik Jesus ud og bar Purpurklædet." Joh. 19, 5.

„Kærlighed skal skjule Synders Mangfoldighed." 1. Peter 4, 8.

PURPURKLÆDET

Purpurklædet bar han . . . Fra hans Skulder
Kærlighedens Kongekaabe ruller
ud i Folder side over Verden vide —
skjuler al vor Syndeskyld og Kvide.

Røde blev den Kaabes brede Vover —
thi vor Herres Blod randt ned derover.
Risler end i Strømme ud fra alle Sømme,
vidner han vil frelse, ikke dømme.

— Herre, slaa det ud, dit røde Dække,
vidt, mer vidt end al vor Synd kan række!
Kaaben skjuler Pletter — aa, men Blodet sletter,
saa Gud Herren selv vor Skyld forgætter.

Men ogsaa *vi* skal Purpurklædet bære
til Herrens Ære —
en Flig af Kongekaaben favnebred,
som slæber tungt og dybt i Støvet ned
og dækker over Synds Mangfoldighed.

Den maa ej falme — da vil Livet slukkes
og Hjærtet lukkes.
Men Kaaben farves kun i Purpurflod,
i Hjærtets varme Strøm, som hedder Blod ...

Aa, naar man tidt er træt af al sin Liden,
— det Sting i Siden —
da er det godt at drage sig ihu,
at Kaaben er vel næppe rød endnu.

Saa vælger man, kan hænde, dog at bløde
sig helt til Døde —
blot man kan slaa sin Kaabe, varm af Blod,
om *den,* der ligger slagen for Ens Fod.

AGONIA

Og den Gang Morgenens Røster
brød ind over Nattens Kvide,
og den Gang min lille Søster
— saa træt, saa træt af at lide —
forstod det, at Morgenrøden,
som varslede Dagens Komme,
for hende blev et med Døden
og meldte, at Livet var omme —

da baned et eneste Suk sig Vej:
„Gud hjælpe mig!"

Der hørtes ej mindste Klage
for Fremtid, som lagdes øde,
for svundne, kvalfulde Dage,
som sled hendes Hjærte tildøde . . .

Et Suk, et eneste, brød sig Vej:
„Gud hjælpe mig!"

— Jeg skimter, min lille Søster,
dit Ansigt blandt Bolstre hvide,
da Morgenens første Røster
dig meldte din sidste Kvide . . .
Nu kender jeg selv — nu rummer
mit Hjærte den Kval, som dræber —
og alle Klager forstummer
paa stivnede kolde Læber — —

Et Suk — et eneste — bryder sig Vej:
Gud hjælpe mig!

JUL

Jul! Jul!
Hvide Vingers blændende Skjul
lagt som et dulmende Favntag om Lande!
Stjærne med flammende Solskins-Rande
sejrrig runden af Nattens Skød!
Lovsang med Brus af mange Vande —
vældende stærk og rislende blød!
Nyt fra oven! en Frelser fød!

Der vaagned et Barn under Stjærnesols-Kærte —
Himlen blev lagt ved et Menneskes Barm.
Men højt over Skyernes glidende Karm
rakte sig ud en Fader-Arm —
og Verden blev lagt som Barn ved Guds Hjærte ...

Der stiger en Længsel hver Jule-Kvæld
efter Lovsangstoners sprudlende Væld,
— himmelske Røster, som hæves —

efter Engle-Vingernes sagte Sus,
efter Stjærne-Sol over lave Hus — —
men Længselen stiger forgæves!

Der kimer vel Klokker fra fjærn og nær,
og Sneens glitrende hvide Skær
med Stjærnernes sammenvæves . . .
Men lukt er det store Himmel-Rum,
hvor Natten skrider saa mørk og stum . . .
Ak, Længselen spejder forgæves!

Dog stilles end Sjælens dybeste Trang,
som da den steg over Bethlehems Vang
den straalende Jule-Kærte:
det Bud fra oven staar end ved Magt,
at Himlen i Menneske-Favn er lagt,
og Mennesket lagt ved Guds Hjærte!

„Din Broder skal opstaa!“
Joh. 11, 23.

VED GRAVEN

— „Aa, borte du! En uendelig Ørk!
Jeg vader mig tung i Sandet . . .
Min Verden blev øde, tom og mørk —
og ingen „Guds Aand over Vandet“ — —

En Sten mig skjuler det Klippehvælv,
hvor strakt du ligger bag Lagen.
Den Sten, den spalter mig fra mig selv,
den skiller fra Livet og Dagen.
Men sprængte jeg Stenen med blodig Haand,
det røved mig blot Forstanden,
at se dig snæret i Dødens Baand,
at se dig igen — som en anden . . .

Saa stræng som en Dom er den tavse Mund — —
den lagde sig varm mod min Pande,
mens stammende Ord — en Hvisken kun
fra Hjærtets dybeste dybe Grund —
bevæged Læbernes Rande . . .

Din elskede Haand — som Stenen kold!
Den hele mit Liv har baaret.
Om nu jeg kyssed den tusindfold,
den løfted sig ikke af Dødens Vold,
at stryge mig en Gang Haaret . . .
Din Arm, som var Hjem, som Fristed gav,
hvor Hjærtet trygt kunde havne,
den ligger nu strakt som en fældet Stav,
har glemt — har glemt mig at favne . . .
Dit Blik — dit lysende lyse Blik,
der havde min Soldag inde,
hvor Livet sin hele Klarhed fik,
det vil ikke længere skinne — —
nu famler jeg frem i Blinde.

Utænkelig Gru at se dig død!
Mod dette var Døden Vinding.
Aa — sænke til Glemsels Søvn i dit Skød
sin bankende hede Tinding! . . .
— Men borte du! Mit Liv er en Ørk —
jeg vader mig tung i Sandet.
Alverden er død, Alverden er mørk —
Guds Aand — — aa, dal over Vandet!
— — — — — — — — — — — —

(En kommer.)

Du her! Saa kommer Du dog i Kvæld!
For silde du Vejen finder!“

DEN ENE

— „Din Broder skal opstaa."

— „Ja vel — ja vel!
Naar Evigheds Sol oprinder.

Men — var du kommen, da Hjærtet skreg
om Hjælp i sin raadløse Kvide,
jeg havde ej set ham, isnende bleg,
drage sig bort fra min Side . . .

Jeg ser, du tænker, mig skete min Ret,
jeg høster nu, hvad jeg saa'de.
Du mener, jeg har min Synd forgæt,
Gengældelsens tunge Gaade.
Aa nej — men husk, den blev dyrt betalt,
mens Øjnene vaaged sig røde
ved Lejet, hvor Haabet blev slangekvalt,
og Livet sledes tildøde . . .
Var du dog kommen, før Kalkens Bund
til sidste Draabe jeg tømte!"

DEN ENE

— „Din Broder skal opstaa."

— „I evig Stund!
Om den vi alle jo drømte."

— „Din Broder skal opstaa. Og *tro* blot Du,
da ser du Guds Herlighed skinne.“ —

— „Aa Herre — men Hjærtet brast itu,
og intet kan rummes derinde!
Som her for din Fod jeg kaster det ned,
det er kun blødende Kærlighed
med tusind gabende Vunder — —
og intet jeg tror — — og intet jeg ved —
blot dette, at Livet gik under!

Hvor finder jeg Tro? Den har jeg haft.
Men Tro er en Klippe af samlet Kraft —
— min spredtes for alle Vinde. —
Hvor skal, hvor skal jeg den finde!
Ja — „tro blot, tro“ — hvor let er det sagt
Men Tro er et Under — Tro er Magt —
og jeg er til Døden brudt og forsagt . . .
Hvor skal, hvor skal jeg den finde!
— — — — — — — — — — — — —

Aa, Herre — *du* har den inde! —
Har mer end nok for os begge to —
du Kildespring for Alverdens Tro!
Hvor var mine Øjne dog blinde!

Og du kan hele det brudte Siv —
Saa hel mit Hjærte — og *giv* mig, giv
den Tro, du ved er fornøden —
den Tro, som er Under og levende Liv,
den Tro, som har Magt over Døden!“

DE ANDRE LEGED DERUDE —

De andre leged derude
i Vaarens skinnende Sol.
Den syge Broder sad stille
og vinterbleg i sin Stol.

Og beske Taarer han fælded,
mens lystigt de sprang afsted.
„Aa, lege lidt som de andre —
aa, lege blot en Gang med!“

Men da var der En, som lukked
den klagende Mund med sin,
og da var der En, som løfted
ham varligt fra Pudens Lin.

Mens Moderens friske Skare
fløj bort over Mark og Eng,
paa Skød hun favned sin lamme,
sin guldhaarlyse Dreng.

„Forstaar da ikke min søde,
at løb du ogsaa Tagfat,
sad Mor jo ganske alene
og følte sig rent forladt.

Men nu, naar de andre springer,
derude i Solens Skin,
saa sidder der En i Stuen
og klapper sin Mor paa Kind.

Han blev nok ikke hos hende,
hvis han til Legen fik Lov —
men derfor har svag og stille
hans Mor ham ogsaa behov.

Og saadan har hos Vorherre
hun selv ham engang bestilt,
at En hun dog maatte eje,
fra hvem hun aldrig blev skilt.

Nu kender du Hemmeligheden
— men den vil vi ingen betro."
Og Drengen strøg hendes Kinder,
mens ganske sagte han lo . . .

Aa du, hvis Kærlighed favner
mer ømt end en Moders Skød,
tal *saa* en Gang til vort Hjærte,
naar lydt det klager sin Nød!

Tal saa til os, der er fangne
i Kummer trang og bleg,
som aldrig, glade blandt glade,
har leget Livets Leg.

Aa sig, at med brudte Lemmer
vi fremmer dit Ønske bedst!
Fortæl os, at just som slagne
vi kommer dit Hjærte næst,

at naar din blomstrende Skare
sig spreder paa Livets Strøm,
du trænger til skælvende Hænder,
som holder din Klædnings Søm . . .

Aab. 21, 1

„HAVET VAR IKKE MERE“

Hvor Sandet fyger som hvirvlende Sne
bag lave, marehalmsblaanende Banker
jeg staar ved Havets drønende Ve . . .
Som sandhedssøgende Mennesketanker
ruller de graadsalte Bølger ind —
skrider saa rugende alvorstunge,
har glemt at være legende unge,
for nagende Sorg de bærer i Sind.

Det Hav, det Hav med de rynkede Bryn,
hvis grønne Vande som Torden buldre,
slæber en Vægt af Jammersyn,
der knugende bøjer dets brede Skuldre.
Saa vide som brusende Bølger gaa,
og Menneske-Øje stirrer bedrøvet,
det onde, vor egen Haand har øvet,
er tungeste Tynge at bære paa!

8

Men — tungere dog, at det kun var Led
i en lang ubrydelig Rækkefølge,
at alt skal blive saa rædselsfuldt ved,
saa længe der ruller en skummende Bølge.
Den Stønnen fra Havet — vi kender den vel
fra ensomme Timer — natteblinde —
hvor Tanken om Svælget i Hjærtet inde,
som ondt vil føde, mens Dagene rinde,
slaar hver en legende Lykke ihjel.

— Du Hav, du Hav — jeg ved, hvad der bor
i Dybets Mørke — hvad sugende gror
og utæmmet stiger i Fortids Spor
som fraadende Bølger flere og flere — —
— — — — — — — — — — — — —
Der falder mig ind et underligt Ord
— det lysner: „*Havet var ikke mere*".

„Se din Konge kommer til dig —“
Sach. 10.

ADVENT

„Hvem kommer?“ — „En Konge med Scepter og Krone,
med slæbende Purpurkaabe.
Bered ham Vej — lad Tusinder raabe
hans Navn med jublende Lovsangs-Tone!“

— „En Konge — ham beder jeg videre drage
og helst til en anden Klode!
De Konger har skaffet os bitre Dage,
har trampet os ned for Fode.
Thi Herskernes magtsyge Purpurdrømme
har gødet Jorden med Blod i Strømme.
Hvad skal vi med flere? Jeg beder ham rømme. —

Hvem kommer?“ — „En Dommer, som Ret vil øve,
som Mørket med Sandheds Lyn vil kløve.“

8*

— „En Dommer! Ham beder jeg videre drage
— jeg vented en Bedres Komme.
Her falder dog nok af knusende Domme —
de Stærkere dømmer de Svage.
Og alle vi har i det lyssky Mørke
— hvor Hjærtet i Angstens Vold er givet —
en Dommer, hvis Røst med Sandheds Styrke
har dømt os — dømt os fra Livet. — —

Hvem kommer?“ — „Et Barn, som trænger til Varme
— har Straa i Krybben til Leje.
Paa hjemløse, natlige Veje,
det længes mod Ly af favnende Arme.“

— „Aa, Barn — Barnlille! . . . Nej, hold det tilbage
blandt Skyer hos Englene milde!
Her lyder alt nok af de Spædes Klage,
som fryser og lider ilde. — —

Hvem kommer?“ — „Et Hjærte, som levende banker
mod hver af dit Hjærtes inderste Tanker —
som bringer den store Kærligheds Glæde,
du tørstende søgte, hvor Mennesker træde —
som lider af al din angstfulde Kummer . . .
Et Hjærte, hvis strømmende Blod har *Livet* —
som dybt i sin springende Kilde rummer

Liv for hvert Hjærte, i Døden givet . . .
Et Hjærte, som kommer
at fylde dit bundløst gabende Savn.“

— „Velsignet — velkommen i Herrens Navn!
Aa, Barn, Barnlille — min Konge, min Dommer — —
mit Hjærte — velsignet i Herrens Navn!“

VED BJÆRGKAPELLET

— — Sol gaar i Bjærge og Dagen er sval,
Engene hvidligt sløres . . .
Oppe blandt Højder og nede i Dal
smaa Klokker begynder at røres.

Op over Trinene — en efter en —
kommer de gamle Kvinder.
Ryggen er krummet og Gangen lidt sen,
men Vej til Kapellet de finder.

Dagen med Arbejdets trælsomme Vægt
læsser de af herinde,
gi'r sig i helligste Varetægt
for Natten, sen til at rinde . . .

— Tyst efter Vesper, i tankefuld Ro,
spreder de sig mellem Grave.
Hver har jo sin — og somme har to.
De stanser og beder et Ave.

En har Forældre — en Børn eller Mand,
en har sin Uven dernede.
Ingen skal glemmes i Dødens Land
— nu har man jo kun at bede,

Sagtelig bølger i Skumringen sen
ordløs andægtig Summen . . .
Stænker de saa over hver en Sten
Draaber fra Vievandskummen.

Korser det Sted, hvor de Døde blev lagt,
— korser sig Brystet og Panden —
sætter ved Graven den skærmende Vagt
— — og trisser saa bort med hinanden.

Hvor underligt dog, at det vækker Kiv
om Forbøn for Døde maa lyde!
Det dyreste Led i vort Kærlighedsliv
det skulde da Døden bryde!

Der siges, den Forbøn hjælper ej mer,
den naar ikke dem, som *har* levet,
den gavner kun os i det skøre Ler . . .
Jeg spørger: *hvor* staar det skrevet?

En Gang er der sagt: „Det nytter dig ej" —
til Kanaans bedende Kvinde.
„Jeg hører ej Raabet fra Hedningers Vej,
kun Israels Hus skal mig finde".

Hun tav vel og gik med bristet Haab
og ludende Hoved mod Hjemmet?
Nej, højere steg hendes Kærligheds-Raab,
til Hjærtets Vilje var fremmet.

Og dér, hvor det aldrig er blevet sagt,
vi skulde nu lade os skræmme!
Hvis Forbøn er Hjælp og sejrende Magt —
hvor kunde de Døde vi glemme!

— Hvor underligt dog, at man spørge kan,
om Hjærtet for Næsten tør stamme!
Hvor Kærlighed rækker til Dødens Land,
har Forbønnen Liv med det samme.

Og Jakob blev alene — og der brødes
en Mand med ham, indtil det dagedes."
1. Moseb. 32, 24.

ISRAEL

Midnat er inde. Dagen er slukt
bag bundløse sorte Taager.
Hvert Menneske-Øje i Lejren er lukt.
Og Jakob er ene. Han vaager.

Den Nat har truende Rædsel at dølge:
Esau kommer
som Hævner og Dommer
med firehundred Mand i Følge.
Og kom han ene og uden Sværd,
det kosted dog Livet, det Møde.
Med Esau er hele Dødsrigets Hær —
thi Esau er Jakobs Brøde.

Den gamle Skyld har rejst sig paany,
den lurer i Esaus Øje —
og næste Morgen i Blod vil gry
med flammende Lyn fra det høje.

Thi Esau kommer
som Hævner og Dommer.
Og gennem Esau en Større har Bud:
Gengældelsens Gud.

Hvem der? Det kommer. I mer end Løb,
i lynsnar, uhørlig Gliden . . .
Den sorte Nat er blot som et Svøb
om en eneste stirrende Viden
i endeløs Fremadskriden.

Det kommer nær — mer sugende nær
end Legem til Sjæl sig klæber . . .

Han kaster sig ned: „*Du* her! Du her!
Min Faders Rædsel! Højlovet vær,
du Syn, som uset mig dræber!
Du Liv eller Død — hvem ingen er lig —
jeg kysser din Klædnings yderste Flig . . .
Her er jeg — i Støvet bøjet.
Se Jakobs Hænder — saa mørke af Svig!
Hør Jakobs Røst, som har løjet!
Se Jakobs Legem, af Synd forbrugt,
hans Hjærte med gabende Vunde.
Træd ned! Du faar med en Døende Bugt,
hvis Dage var faa og onde. — — —

— — Men bøj dig saa — *velsign* mig tilsidst
med Isaks udrakte Hænder!
Der ulmer dog inderst en levende Gnist —
der aander et Barn, du kender.
Det Barn har Retten. Du valgte det frit
til Arving for Land og Rige.
Jeg tog som Rov, hvad dybest var *mit,*
det bøder jeg for — men Valget var dit.
Det staar. Du kan ikke vige
fra det, som har Rod i dit eget Bryst.
Bekræft det nu her, min Sjæl til Trøst."

I Mulmet forstummer Jakobs Røst —
den dør som et Raab i Ørken.
Den Nærhed, han følte, det er som den veg —
og slap ham af Hænde — og steg — og steg...

Da springer han op, af Dødsangst bleg,
og griber — med Afmagts-Styrken.

„Du kan ikke vige! Jeg slipper ej,
men fast til din Saal mig hæfter.
Jeg ved, du dræber — *og vælger dig.*
Saa knus mit Legem — hvad gør det mig,

naar blot du mit Liv bekræfter!
Dit eget Valg er mit Kongedom.
Her staar jeg — Du kan ikke støde det om.
Jeg staar — til du giver efter.

Du kommer i Mørke. Du slaar med Gys.
Jeg trænger igennem . . . Bag Mørket er Lys.
Jeg brænder mig Vej med den levende Gnist —
— den naar dog ind i dit Hjærte tilsidst.
Og om du kun lidet en Fader ligner —
jeg slipper dig ikke, før du velsigner.“ — —

De brødes . . . De brødes, mens Natten led,
og Mulm over Jorden var lejret,
til Solen frem over Højene skred —
da havde *Israel* sejret.

Velsignet stod han, da Morgenen randt,
og Førstefødselens Ret han vandt.
Hans Legem var lammet — men frelst hans Aand.
Han stred med Gud og fik Overhaand.

INGEBORG MARIA SICK

UDI LØNDOM

BILLEDER OG SKIZZER

2 Kr.

»Der stiger en egen klar og ren Eventyrtone fra disse fordringsløse Smaafortællinger, en Duft som af skære Alpeblomster. Forfatterinden ejer et fint, poetisk Sind.« *(»Morgenbladet«, Kristiania)*

HØJFJÆLDSPRÆST

NIENDE OPLAG

3 Kr.; indb. 4 Kr. 50 Øre.

»En sannt och djupt religiös bok, skrifven med utsökt konstnärlighet och fyld af den djupaste poesi — det är en pärla, som man icke träffar ofta och som man därför skattar des högre. Och »Højfjældspræst« är en sådan.« *(Dr. Vilh. Lundström i »Göteborg Aftonblad«)*

HELLIGT ÆGTESKAB

SJETTE OPLAG

4 Kr., indb. 5 Kr. 50 Øre.

»Helligt Ægteskab« er fuldt af de nydeligste Enkeltheder, ikke mindst Brevene mellem de to Søstre, hvorigennem deres Modsætning i Bogens Begyndelse tegnes. Ganske henrivende er den unge Præstefrues Beskrivelse af sit Barn. Havde Forfatterinden formet den i Vers, vilde vor Litteratur have haft et klassisk Digt mere.

Væxten i Frk. Sicks Forfatterskab har været sikker fra hendes Debutbog »Udi Løndom« til »Helligt Ægteskab«. Denne hendes nye Bog staar utvivlsomt over »Højfjældspræst«, er betydeligere, tydeligere vidnende om Menneskekundskab og digterisk Forstaaelse. Den har hævet Forfatterinden frem i første Række blandt vore Skribenter.« *(»Nationaltidende«)*

LANGKJÆRS BOGTRYKKERI. KØBENHAVN.

PH. HANSENS BOGBINDERI KØBENHAVN